

GARDŁKO (3) *sb n*

gardłko (2), **garłko** (1); *gardłko KochTr, WisznTr; garłko CzahTr.*

a pochylone.

sg I gárdłkiem (2); -em (1), -(e)m (1). ◇ L gârłku (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Dem. od „gardło” ‘krtań, tchawica, a także przenośnie. głos, słowa’ (3) : Iáko Więc lichy łowiczek w krzaku zielonym/ Cálą noc prześpiéwa gárdłkiem łwym vćielzonym. KochTr 7; WisznTr 11; Bo v Polaká więźień drugi grzbiet odźieie/ A v Węgrzyná w łłużbie nic więcy nadzieie. Tylko w garłku by gołáb náwet nie da tego/ Co mu krwią załłużyłz przed oczymá iego. CzahTr Iv.

Cf GARDŁECZKO

MM